

ΑΠΟ ΤΑΣ ΕΚΕΦΕΙΣ ΜΟΥ

τουναντίον σήμερα αι μάχαι διαρκούσι καί μῆνα ὀλόκληρον. Οὕτω ἡ μάχη τοῦ Βατερλώ διήρκεσεν ἕξ μόνον ὥρας, ἡ τοῦ Σεδάν δώδεκα καί ἡμίσεις, ἡ τῆς Γραβελόττης ἑννέα, ἡ τοῦ Μάρς-λά-Τούρ δέκα, ἡ τοῦ Κρίνικρατς ὀκτώ, ἡ τῆς Ἀλμας τρεῖς καί ἡμίσεις, καί ἡ μεγαλειτέρα πασῶν, ἡ τῆς Λεϊψίας, τρεῖς ἡμέρας. Ἐπίσης τρεῖς καί ἡ μάχη τοῦ Γκτίσμπουργκ.

Ἀμερικανίδες δραματογράφοι.

Ἡ γυναικεία φιλολογία προσδεύει τόσον ἐν Εὐρώπῃ ὅσον καὶ ἐν Ἀμερικῇ. Ἐν Ἀμερικῇ ἰδίως ἡ δραματικὴ τέχνη ἀριθμεῖ μεταξὺ τῶν γυναικῶν θεατρικῶν δραματικῶν συγγραφέων ἀληθεὶς ἀστέρας. Οὕτω ἡ μίς Ἀλίκη Μπράουν ἐλαβεν ἐσχάτως τὸ ἐκ δέκα χιλιάδων δολларίων δραματικὸν βραβεῖον τοῦ πλουσίου ἀμερικανοῦ φιλοτέχνου Βίντροπ. Οἱ διαγινόμενοι ἀνῆρχοντο εἰς χιλίους!

— — —

Ἀμαρτία — Ἡ ἡδονὴ τοῦ κακοῦ.

Γάμος. — Ἐνα βαρὺ φορτίο, ποῦ τὰ παιδιὰ κάποτε τὸ ἐλαφρόνουν καὶ κάποτε τὸ κάνουν βαρύτερο.

Γυνή. — Ἀνθος — ἄκανθα, ὄνειρον — Παράδεισος, γινώμενο λεοντάρι.

Ἔρως. — Ὁ κακὸς δαίμων τοῦ ἀνθρώπου.

Ζωή. — Λύπη, θρῆνος καὶ στεναγμός.

Ἡδονή. — Μία στιγμὴ ἀφθαστῆς γλύκας καὶ παντοτεινῆς πίκρας.

Θρησκεία. — Αἱμάνι στῆς τρικ μίες τῆς ζωῆς.

Μέλλον. — Ἐνα σκοτεινὸ σημεῖο ἐπάνω σὲ ἀνέφελον οὐρανό.

Ὀνειρον. — Ἐνα ὥρατο νυκτερινὸ βασανιστήριον.

Μ. ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΘΕΑΤΡΑ ΑΘΗΝΩΝ

Βασιλικὸν Θέατρον. — Θίασος Κυβέλης

Ἡ κ. Κυβέλη διερχομένη ἐξ Ἀθηνῶν ἔδωκε ὀλίγας παραστάσεις διὰ τὴν φύγην καὶ πάλιν, ἀφοῦ συνεχῶς θίασος δραματικὸς τὸν χειμῶνα εἰς τὰς Ἀθήνας δὲν εἰσπορεῖ νὰ μείνῃ.

Τὸ Μυστικόν. Δράμα Μπερνστάιν.

Ἡ Γαβριέλλα εἶνε ἕνας περίεργος κακεντρεχὴς χαρακτήρ. Δὲν ἀνέχεται τὴν εὐτυχίαν τῶν ἄλλων, ὅταν δὲν προέρχεται ἀπὸ τὴν ἰδικήν της ἀγάπην. Ἐπιδιώκει τὸ κακόν. Κάμνει κάθε τρόπον νὰ χωρίσῃ τὸν ἄνδρα της ἀπὸ τὴν ἀδελφήν του, διὰ μόνον τὸν λόγον ὅτι τοὺς ἔδλεπεν ἀγαπημένους. Καταστρέφει τὴν εὐτυχίαν μιᾶς φίλης της, ἀποκαλύπτουσα εἰς τὸν ἄνδρα της ἕνα μυστικὸν παλαιὸν ἔρωτός της, καλοῦσα τὸν τέως ἐραστὴν διὰ νὰ προκαλέσῃ τὸν χωρισμὸν τῶν συζύγων. Τέλος μετανοοῦσα δηλοῖ εἰς τὸν σύζυγον της τὰ δύο μυστικά διότι περὶ δύο πρόκειται, καίτοι ὁ τίτλος ἔμειλε περὶ ἑνός — ὅτι αὕτη κατάρωσεν, χωρὶς νὰ τὴν ὑποπευθῇ αὐτός, καὶ τὸν χωρισμὸν του ἀπὸ τῆς ἀδελφῆς του καὶ τὸν χωρισμὸν τῆς φίλης της. Εὐτυχῶς ἔλα διορθῶνται καὶ ἡ συζυγικὴ γαλήνη ἐπανέρχεται καὶ εἰς τὰ δύο ἀνδρόγυνα, ἀλλ' ἡ Γαβριέλλα παραμένει πάντοτε ἠθικῶς συντετριμμένη.

Ὁ Μπερνστάιν δεικνύει τεχνίτης εἰς τὴν πλοκὴν εἰς ἕλας τὰς σκηνὰς ὑπάρχει εἰς σύνδεσμος λεπτεπίλεπτος καὶ τὸ ἐνδιαιφρόν προκαλεῖται ζωηρόν, καίτοι εἰς πολλὰ μέρη παρατείνεται ὑπὲρ τὸ δέον, μέχρη παλλιλογίας, ὁ διάλογος. Τὸ «Μυστικόν» εἶνε ἔργον προκαλοῦν ἥρεμον καὶ ἀβίαστον συγκίνησιν· μία ψυχολογία μᾶς ψυχώσων γυναικὸς φθονερᾶς, ἡ ὁποία προσπαθεῖ ὑποχθονίως νὰ φέρῃ γύρω της τὴν καταστροφὴν τῆς εὐτυχίας.

Ἡ κ. Κυβέλη, εἰς τὸν ἀντιπαθητικὸν ρόλον της ἔπαιξε μὲ φυσικότητα πολλήν· ἡ φυσιογνωμία της ἐξωτερικῶς ἐπαρκέστατα τὴν πάλιν τῶν συναισθημάτων, ἅτινα ἐνέκλειε. Ὁ κ. Ρολάν πολὺ καλὸς εἰς τὸν ἀχάριστον ρόλον τοῦ συζύγου, ὅστις οὐδὲν ὑποπεύεται καὶ ὅστις δέχεται τὰς ἀπροόπτους ἀποκαλύψεις ἐν διαρκεί καταπλήξει· ἀριστος ὁ κ. Παπαγεωργίου, ἰδίως ὅταν μανθάνει τὸ ἐπιλήψιμον παρελθόν της γυναικός του. Ἡ κ. Ναυπλιώτου διὰ πρῶτην φορὰν ἐνεφανίσθη εἰς ρόλον χαρακτηριστικόν. Ἐπαιξε μὲ ἀρκετὴν ἐκφράσιν καὶ εἶχε μερικὰς στιγμὰς καλλιτεχνικὰς. Ὁ

κ. Ἀργυρόπουλος ὅστις αἰφνυδίως ἐνεφανίσθη εἰς τὴν σκηνήν, εἰς τὸ ὀλίγον μέρος τοῦ ὑπῆρξε καλός, ἀν καὶ ἔπρεπε νὰ ᾔητο σοβαρώτερος.

Ἐριδάνος καὶ Ἰζόδον. Ἐρωτικὸν δράμα τοῦ Μοεσίνο.

Ἐπείχθη καὶ ἄλλοτε. Ἡ σκηνὴ 300 μ. Χ. εἰς τὴν Τενταγέλλην τῆς Κορνοβάλλης. Μία πόλις Μεσαιωνική, ἡ ὁποία ἐκούρασεν τὸ ἀραιὸν ἀκροατήριον. Ὅπως καὶ εἰς τὴν Φραντσέσκαν ντὰ Ρίμινι, ἡ ρήγισσα δὲν ἀγαπᾷ τὸν ἄνδρα της, ἀλλὰ ἕνα ἱππότην. Τολμῆροτέρα τῆς Φραντσέσκας φεύγει μὲ τὸν ἐραστὴν. Ἀντ'ἀλλάσσει τὴν μεγαλοπρεπὴ ἀλουργίδα πρὸς τὸ πεινχρὸν ἱμάτιον τῆς πλάνης. Ζοῦν οἱ ἐρασταὶ τὴν πρωτογενῆ ζωὴν τοῦ ὑπαίθρου. Ὁ Ρήγας τὴν ἀνακαλύπτει, ἀλλ' ἀντὶ ὅπως Τζοδάνης ὁ Σημειούμενος νὰ τοὺς φρονέσῃ, τοὺς ἀφίνει εἰς τὰ δνεῖρα τοῦ ὁπίου, ὅλεπων τὸ ἔφος γυμνὸν χαυιὰ ἐνῶ ἔκοιμῶντο, εἰς σημεῖον ἀγνότητος. Ὁ Ἐριδάνος κατόπιν στραγγαλίζει ἕνα ἐχθρόν του, ἀλλὰ θνήσκει καὶ ὁ ἴδιος διὰ τοῦ ἐχθρικοῦ δηλητηριασμένου ἐγγχειρίδιου. Ὁ Ρολάν, ἰδίως εἰς τὴν ὑπόκρισιν τοῦ τρελλοῦ, ἀριστος. Ἡ κ. Κυβέλη ἐνερῶδως ὥρατα. Ὁ κ. Παπαγεωργίους καλλίστος. Ὁ κ. Παπαγεωργίου δὲν πρέπει νὰ ξαναπαίξῃ τὸν ρόλον τοῦ Ρήγα, τὸν ὁποῖον μόνον ἕνας Περίδης θὰ ἠδύνατο νὰ ἀποδώσῃ. Αἱ ἐνδυμασίαι Βυζαντιναί, τῶν Ἰσαύρων. Ἡ μετάρρασις μαλλιάρη. Τούλάχιστον ὁ θίασος ἄς ἐξοδεύσῃ μερικὰς ἀπαισίας λέξεις, αἵτινες διαθέτουν δυσμενῶς τὸ ἀκροατήριον.

Ἐπείχθη καὶ ὁ «Φάουστ», παλαιὰ ἐπιτυχία τοῦ Βασιλικοῦ Θεάτρου, ἥτις καὶ παραμένει μοναδικὴ ἐπιτυχία, διότι ἀπὸ τὸν θίασον τῆς κ. Κυβέλης ἐπαίχθη κατώτερα. Τότε τὴν Μαργαρίτα εἶχε παῖξῃ ἡ δ. Κοτοπούλη, ὁ κ. Ζάις τὸν Μεφιστοφελῆ, τὸν Βαλεντίνον ὁ κ. Ρολάν, σκηνοθέτης δὲ ὁ κ. Οἰκονόμου, ὅστις ἀπεδείχθη ἡδὴ ὡς Μεφιστοφελῆς, ὅπως καὶ ὡς Ἀμιετ, ἀκατάλληλος ἐξελθὼν τῶν ρόλων τοῦ νοσηροῦ, εἰς οὓς εἶνε ἀπαράμιλλος.

Τὸ δάπνη τῆς καρδιᾶς, Μάρκου Μαρῆ.

Τὴν φανταστικὴν ὑπόθεσιν ἀφηγεῖται ἑκτακτος συνεργάτης μας ἐν ἄλλῃ στήλῃ. Ὅ,τι ἔχομεν νὰ παρατηρήσωμεν ἀπὸ τεχνικῆς ἀπόψεως εἶνε ὅτι ὁ Πρίγκιψ Νικόλαος ἐξέλεξε δυσκολώτατον θέμα, βαρὺ, παρά-